

ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΤΙΣΤΑΤΟΣ

Ο μηχανικός είναι η βάση της ανάπτυξης της χώρας

Μπάρκαρε σαν καπετάνιος στα όνειρα, αλλά έδωσε στη ζωή με τη ΔΕΗ, απ' την οποία απομακρύνθηκε για μια οκταετία γιατί έτσι το θέλησε η χούντα των συνταγματαρχών. Επέστρεψε στη ΔΕΗ, παρά το γεγονός ότι ο ιδιωτικός τομέας τού έδινε πλούσιες εμπειρίες και καλύτερες αμοιβές. Την εγκατέλειψε ξανά όταν, προκειμένου να μπει η χώρα στην ΕΟΚ (τότε) του ασκήθηκαν πιέσεις για «διευκολύνσεις» Ευρωπαϊκών προμηθευτών. Συνδικαλιστής, μέλος επί πολλά χρόνια της Αντιπροσωπείας του ΤΕΕ, ο Νίκος Μπατιστάτος, πάνω απ' όλα μηχανικός - ταξιδιώτης, όπως εμμέσως, πλην, όμως, σαφώς το προσδιορίζει ο ίδιος: «Όπως, όταν ταξιδεύεις, έχεις αβεβαιότητα και ψάχνεις τη γνώση, έτσι και με το “μηχανικό”, το ψάχνεις και έτσι αγγίζεις την έννοια της ανάπτυξης. Κακά τα ψέματα, ο μηχανικός είναι η βάση της ανάπτυξης μιας χώρας» λέει. Η ζωή του λέει ακόμη περισσότερα.

Ο Νίκος Μπατιστάτος γεννήθηκε το 1928 στην Αθήνα. Όταν ήταν μικρό παιδί, του άρεσε να ταξιδεύει νοερά σε μακρινούς τόπους. Τον ενδιέφερε η ιστορία, ιδίως από την πλευρά της εξέλιξης των πολιτισμών. Το όνειρό του ήταν να γίνει καπετάνιος. Μοναχοπαίδι, όμως, καλός μαθητής, υπάκουος γιος, υπέκυψε στο αίτημα της μάνας. Μπήκε στο ΕΜΠ, σπούδασε Μηχανολόγος Μηχανικός. Ωστόσο, όπως λέει, το «μηχανικό» δεν το άσκησε για βιοποριστικούς μόνο λόγους. Το αγάπησε, παρ'ότι απ' αυτό στα χρόνια της επαγγελματικής του δράσης, ίσως επειδή κι αυτό έχει μέσα του κάτι από εξερεύνηση.

Από το τμήμα Μηχανολόγων - Ηλεκτρολόγων του ΕΜΠ αποφοίτησε το 1953. Μετά την εκπλήρωση των στρατιωτικών του υποχρεώσεων, έπιασε δουλειά στην εταιρεία «Πυριτιδοποιείου - Καλυκοποιείου» στο Αιγάλεω, όπου απέκτησε την πρώτη του εμπειρία με τη δομή και το αντικείμενο της βιομηχανίας. Η δουλειά της επεξεργασίας εκρηκτικών υλών ήταν επικίνδυνη κι αυτός ήταν ο λόγος που μετά από έξι μήνες την εγκατέλειψε για να εργαστεί σε μια εταιρεία που υπαγόταν στο υπουργείο Άμυνας και αναλάμβανε ηλεκτρομηχανολογι-

κές μελέτες αεροδρομίων. Από τη νέα θέση τού δόθηκε η ευκαιρία -και ίσως ήταν ο πρώτος μηχανικός στην Ελλάδα που είχε αυτή την ευκαιρία- να πραγματοποιήσει μελέτες συστημάτων κλιματισμού, βασισμένες σε προδιαγραφές που έθετε το ΝΑΤΟ για τη συντήρηση των αλεξίπτωτων.

Το 1956, όμως, τον κέρδισε η ΔΕΗ, η οποία και τον κράτησε το μεγαλύτερο μέρος της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας.

Κατά το πρώτο διάστημα ασχολήθηκε με τις Μελέτες Διεύθυνσης Διανομής και τότε ταξίδεψε σε διάφορες περιοχές ανά την Ελλάδα.

«Έκανα διάφορες μελέτες, ό-

πως για το καινούριο δίκτυο της Λαμίας, όχι μόνος μου, με έναν υπομηχανικό και κάποιους τεχνικούς. Πήγα στο Κιλκίς και σε πολλά άλλα μέρη. Όπως στον Ωρωπό. Έπαιρνα εκτός έδρας, που ήταν περισσότερα από το μισθό μου. Ο Ωρωπός ήταν ταξίδι τεσσαράμισι ωρών. Ερχόμουν κάθε Σάββατο στην Αθήνα, Κυριακή βράδυ έφευγα».

Τον επόμενο χρόνο ασχολήθηκε με την αποτίμηση ιδιωτικών επιχειρήσεων ηλεκτρισμού. Ήταν η εποχή κατά την οποία η ΔΕΗ εξαγόραζε τις μικρές εταιρείες ηλεκτρισμού ανά την Ελλάδα.

«Το 1957 υπήρχε το επονομαζόμενο “ταχυσυνεργείο”, μια ▶

ΟΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ
Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥΣ

Κείμενο:
ΝΙΚΟΣ ΠΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
(Βασισμένο
σε συνέντευξη
που παραχώρησε στο
ΘΑΝΑΣΗ ΚΟΝΤΑΞΗ)

ομάδα μηχανικών που γύριζε όλη την Ελλάδα και έκανε την αποτίμηση των ιδιωτικών επιχειρήσεων οι οποίες θα εξαγοράζονταν. Σ' αυτή την υπηρεσία ήταν και δύο γνωστοί μου. Είπαν: "Αυτός είναι "κόπανος", δεν θα πάρει λεφτά, πάρτε τον". Και πήγα. Στα δύο με δύομισι χρόνια που ήμουν μέλος της ομάδας, έκανα αρκετές μελέτες. Αποτίμησα την Κέρκυρα, τις επιχειρήσεις του Νομού Λασιθίου, και πολλές ακόμη».

Επανήλθε στην Αθήνα και απασχολήθηκε στις Οικονομικο-τεχνικές Μελέτες Διανομής. Οι γνώσεις του πλούτισαν στον τομέα αυτό όταν επιλέχτηκε από την υπηρεσία του για μετεκπαίδευση στη Γαλλία.

«Το '61 ήτανε που μου είπε ο διευθυντής μου: "Πας στη Γαλλία 5 μήνες". Λέω: "Να πάω, γιατί όχι;". Η γαλλική κυβέρνηση είχε δώσει υποτροφίες για 8-10 μηχανικούς. Πλήρωνε τις δαπάνες, μας προπαγάνδιζαν τα προϊόντα και τα υλικά τους. Τους τρεις, που είχαν σχέση με την ηλεκτρική ενέργεια, τους ζήτηγε από τη ΔΕΗ. Ένας απ' αυτούς ήμουν. Στη Γαλλία έμαθα με ποιον τρόπο αξιολογούν τα νέα έργα. Δε λογάριζαν αυτό κάνει 10 δραχμές και εκείνο 8, άρα να πάρω των 8. Λογάριζαν για μια εικοσαετία: Σήμερα κοστίζει τόσα λεφτά, μέσα στην εικοσαετία θα χρειαστεί αυτό, εκείνο, οτιδήποτε άλλο, και με αναγωγή τιμών και τόκων, έφτανε στο τελικό κόστος, οπότε έβλεπες από τις δύο τρεις λύσεις που είχες, ποια είναι η πιο συμφέρουσα».

Επέστρεψε Τμηματάρχης, στο τμήμα Τυποποίησης και Διεύθυνσης Οργάνωσης της ΔΕΗ, αλλά λίγο μετά τοποθετήθηκε Επιθεωρητής Παραλαβής Υλικών του Εξωτερικού με έδρα τη Γένοβα της Ιταλίας. Τη θέση αυτή, η οποία είχε ιδιαίτερο επαγγελματικό ενδιαφέρον και πολύ καλές απολαβές, την αποδέχτηκε μετά από πολλή σκέψη και ύ-

στερα από τη συνεχή επιμονή του προϊσταμένου του, επειδή δεν ήθελε να φύγει στο εξωτερικό μακριά από την οικογένειά του.

«Ο Τμηματάρχης εκεί ήταν ένας φίλος που είχαμε φτιάξει μαζί και το Σύλλογο. Δεν ήταν αριστέρας, δεξιός, αλλά καλό παιδί. Εκείνος έκανε την ερώτηση: "Πας στη Τζένοβα;". Απάντηση: "Δεν μπορώ". Ήταν τα παιδιά μου μικρά. "Ελα" μου λέει. Εκεί, εκτός από το μισθό, που είναι καλός, προβλέπεται και ένα πολύ μεγάλο ποσό για εκτός έδρας, ενώ όλες οι δαπάνες είναι πληρωμένες. Το τρένο, το αεροπλάνο, όπου πας, πληρωμένα". Επέμεινα: "Δεν πάω". Μετά από ένα μήνα, μου το λέει ξανά: "Θα έρθεις

ρία, με καταλυτική επιρροή στη μετέπειτα επαγγελματική του πορεία.

Ύστερα ήρθαν οι συνταγματάρχες με το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου του 1967. Ο Νίκος Μπατιστάτος βρέθηκε στο στόχαστρο του καθεστώτος, εξαιτίας των αριστερών του πεποιθήσεων, με συνέπεια να απολυθεί από τη ΔΕΗ. Απόλυση που πληροφορήθηκε τηλεφωνικά, καθώς βρισκόταν στην Ιταλία.

Μια πόρτα κλείνει, μια άλλη ανοίγει όμως.

Του δόθηκε η ευκαιρία να εργαστεί στον ιδιωτικό τομέα και να εξελιχτεί επαγγελματικά και μάλιστα με αμοιβές πολύ υψηλότερες από αυτές που είχε στη ΔΕΗ. Η εμπειρία που είχε απο-

«Είχα έναν κουμπάρο στη ΔΕΗ, τον Χρήστο Βουδούρη. Με αυτόν είμαστε και φίλοι, συμμαθητές τις τελευταίες χρονιές στο Πολυτεχνείο. Αυτός, λοιπόν, γνώριζε έναν ξάδελφο του Στασινόπουλου. Έτσι βρέθηκα στη ΒΙΟΧΑΛΚΟ. Τον πρώτο χρόνο ήμουν τεχνοοικονομικός σύμβουλος του ίδιου του Στασινόπουλου. Με έστειλε ως τη Νέα Υόρκη. Πήγα στη "Ferde Dudge", ήταν η μεγαλύτερη εταιρεία καλωδίων της Αμερικής, των ΗΠΑ, και κατείχε το 10% των μετοχών της "ΒΙΟΧΑΛΚΟ - Καλώδια". Με βοήθησαν πολύ. Έμαθα».

Στη συνέχεια εργάστηκε για ένα χρόνο ως υπεύθυνος κατασκευής του νέου χαλυβουργείου

στη Τζένοβα;». Του απάντησα πάλι όχι. Την τρίτη φορά το καλοσκέφθηκα: "Και δεν πάω;". Πήγα. Ήταν η κυβέρνηση Παπανδρέου πια, το 1964».

Κάποτε τα ονειρευόταν. Τότε ήταν μια πραγματικότητα τα ταξίδια. Έφερε βόλτα όλη την Ιταλία, ταξίδεψε στη Γερμανία, στη Γαλλία, στην Αυστρία. Ήρθε σε άμεση επαφή με τα τεχνικά δρώμενα και τις εξελίξεις εκείνης της εποχής στην Ευρώπη. Μεγάλη εμπει-

κήσει, ιδιαίτερα στις οικονομικοτεχνικές μελέτες, τον βοήθησε σημαντικά στη νέα του καριέρα.

Από το 1968 έως το 1975, οπότε επαναπροσλήφθηκε στη ΔΕΗ, αρχικά έστησε γραφείο ηλεκτρομηχανολογικών μελετών, αλλά στη συνέχεια εργάστηκε στο συγκρότημα της ΒΙΟΧΑΛΚΟ, ως τεχνικοοικονομικός σύμβουλος, συμμετέχοντας στο σχεδιασμό διαφόρων έργων. Ο ίδιος αφηγείται για εκείνη την περίοδο:

της ΒΙΟΧΑΛΚΟ στη Θεσσαλονίκη και επί τέσσερα χρόνια ως διευθυντής του χαλυβουργείου.

«Μου τηλεφώνησε μια ημέρα ο Στασινόπουλος και μου λέει: "Κύριε Μπατιστάτε, να πας στη Θεσσαλονίκη". Είχανε αγοράσει καινούρια μηχανήματα. «Θέλω κάποιος που δεν υπάγεται στο εργοστάσιο, αλλά απευθείας σε εμάς, να οργανώσει τη δουλειά, γιατί βλέπω ότι καθυστερούν και μπερδεύονται και δεν ξέρουν τι

να κάνουν». Πήγα. Και στο χρόνο επάνω μπήκανε τα μηχανήματα. Ήρθε ο Στασινόπουλος στη Θεσσαλονίκη και μου λέει: “Ξέρεις, θα αναλάβεις τη διεύθυνση του εργοστασίου”. Του απάντησα: “Δεν είμαι μεταλλειολόγος, δεν έχω ασχοληθεί με την παραγωγή χάλυβα”. “Δεν με νοιάζει” μου είπε. “Εδώ έρχονταν τα μηχανήματα και δεν ήξεραν πού θα ταβάλουν. Εγώ θέλω άμεση συνεργασία, σχεδιασμό”. Αυτά δεν υπήρχαν στην Ελλάδα τότε, μόνο η ΔΕΗ τα είχε, εδώ που τα λέμε. Και σήμερα ακόμη δεν ξέρω πόσοι τα έχουν, δεν ξέρω αν τα έχει καν η ΔΕΗ πια. Έτσι βρέθηκα διευθυντής του εργοστασίου. Γι’ αυτό λέω καμιά φορά “η χούντα μου έκανε καλό”».

Το 1975, επέστρεψε στη ΔΕΗ. Του αναγνωρίστηκαν τα προηγούμενα χρόνια, πήρε το βαθμό του Διευθυντή Τ, ένα βαθμό αρκετά υψηλό στην υπαλληλική ιεραρχία. Τότε τοποθετήθηκε στην υπεύθυνη θέση του Βοηθού Διευθυντή Προμηθειών, αλλά το 1979, εξαναγκάστηκε στη δύσκολη απόφαση να υποβάλει την παραίτησή του από τη ΔΕΗ για δύο κυρίως λόγους: Από τη μια, ήταν οι γραφειοκρατικές διαδικασίες του Κανονισμού Προμηθειών, οι οποίες δυσκόλευαν την αποτελεσματικότητα της δουλειάς του, ένας κανονισμός που παρά τις εισηγήσεις και τις προσπάθειές του, δεν άλλαζε. Από την άλλη, οι πολιτικές πιέσεις που δεχόταν για διάφορες «εξυπηρετήσεις» σε προμηθευτές ευρωπαϊκών κρατών, με «αντάλλαγμα» την είσοδο της Ελλάδας στην ΕΟΚ.

Στα χρόνια που ακολούθησαν και έως το 2001, οπότε και συνταξιοδοτήθηκε, εργάστηκε ως ελεύθερος επαγγελματίας στον τομέα των τεχνοοικονομικών μελετών.

Για τους νέους μηχανικούς

Για τους μηχανικούς παλιότερα τα πράγματα ήταν καλύτερα. Υπήρχαν περισσότερες ευκαιρίες για επαγγελματική εξέλιξη και επιπλέον οι μηχανικοί, επειδή ήταν μικρός ο αριθμός τους, κάλυπταν και πολλές πανεπιστημιακές ανάγκες.

Επιστήμονας στη δουλειά του, αλλά και δραστήριος συνδικαλιστής σε όλη τη ζωή του, τόσο στη ΔΕΗ, όσο και στο ΤΕΕ. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος και Αντιπρόεδρος του ΔΣ του Πανελληνίου Συλλόγου Διπλωματούχων Μηχανικών της ΔΕΗ, με αποφασιστική συμβολή στις απεργιακές κινητοποιήσεις όταν το αίτημα ήταν η ασφάλιση των μηχανικών της ΔΕΗ, αγώνας που διευρύνθηκε και αγκάλιασε όλο το προσωπικό της ΔΕΗ, αποσπώντας τελικά από τη Διοίκηση της ΔΕΗ ευνοϊκές ρυθμίσεις.

«Το 1956 -δύο μήνες δούλεψα στη ΔΕΗ- πενήντα άτομα υπογράψαμε ένα χαρτί και ιδρύ-

«Κοίταξε, εγώ τελείωσα το '53 και έχω αύξοντα αριθμό ΤΕΕ 5503. Απ' τη δεκαετία του '20 συστάθηκε το ΤΕΕ, αλλά όλοι κι όλοι οι μηχανικοί από το 1900 ως το 1953 από το εδώ Πολυτεχνείο ή από τα ξένα Πολυτεχνεία, που γράφτηκαν στο ΤΕΕ, ήταν 5.500. Ήμασταν η εκλεκτή ράτσα».

Με την πολύχρονη επαγγελματική και συνδικαλιστική εμπειρία του συμβουλευεί τους νέους μηχανικούς:

«Για τον μηχανικό -κι αυτό δεν είναι μόνο για τους μηχανικούς, ι-

σχύει για οποιονδήποτε- το στοίχημα είναι να αξιολογεί τη γνώση του, ώστε να αναβαθμίζει το αποτέλεσμα της δουλειάς του. Ιδιαίτερα ο μηχανικός πρέπει να αναβαθμίζει τις γνώσεις του για να μπορεί να προσφέρει στην κοινωνία, όχι με την πλατωνική κομμουνιστική έννοια, αλλά και τεχνολογικά, λόγω της εργασίας του».

Για το ΤΕΕ

Το ΤΕΕ εκπροσωπεί τους μηχανικούς, όμως οι μηχανικοί είναι διαστρωματωμένοι ως κοινω-

περγιακές κινητοποιήσεις - ειδικά το '60 - και το πετύχαμε».

Την περίοδο 1975-2000 και προ του 1967, για μια θητεία, διετέλεσε μέλος της Αντιπροσωπείας του ΤΕΕ. Ήταν κατά κάποιο τρόπο ο επικεφαλής του ψηφοδελτίου της συνδικαλιστικής παράταξης «Πανεπιστημονική». Συμμετείχε, επίσης, ως βασικό μέλος στη Μόνιμη Επιτροπή Ενέργειας και εκπροσώπησε το ΤΕΕ σε πολλά συνέδρια και ημερίδες σε θέματα βιομηχανίας και ενέργειας, όπως:

- Συνέδριο «Το ενεργειακό πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας σήμερα», Αθήνα (1980).
- Συνέδριο για την ανάπτυξη της Ελλάδας (1981).

Επιστήμονας και συνδικαλιστής

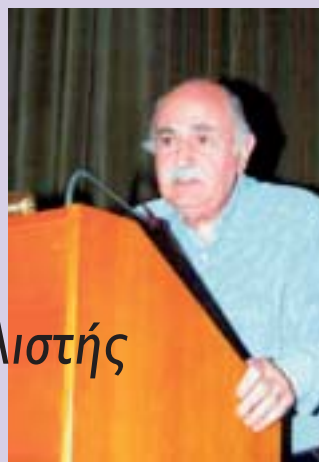
σαμε το Σύλλογο Διπλωματούχων Μηχανικών. Απ' αυτή την κίνηση ξεκίνησε το θέμα της ασφάλισης των μηχανικών της ΔΕΗ, η οποία υπήρξε ιδανική, αν και δεν ξέρω πόσο θα μείνει ακόμη, αφού μας παρέδωσαν στο ΙΚΑ τώρα. Ως τότε οι μηχανικοί δεν είχαν καμιά ασφάλιση, οι άλλοι εργαζόμενοι της ΔΕΗ ήταν ενταγμένοι στο ΙΚΑ εξαρχής. Πληρώναμε το ΤΣΜΕΔΕ μόνοι μας, χωρίς συνεισφορά του εργοδότη. Ξεκίνησαμε α-

• Συνέδριο «Σκοπιμότητα εισαγωγής λιθάνθρακα στην ελληνική ενεργειακή οικονομία», Αθήνα (1984).

• Συνέδριο «Ενέργεια 2002, Κοζάνη – Ενεργειακές ανάγκες και στερεά καύσιμα»

Ως απλό μέλος του ΚΚΕ, αλλά και ως μέλος της ΚΠΕ του ΚΚΕ από το 1990, βοήθησε με τις επιστημονικές του γνώσεις στην επεξεργασία των θέσεων του κόμματός του σε τεχνοοικονομικά θέματα και ιδιαίτερα σε θέ-

ματα ενεργειακής πολιτικής. Συμμετείχε, επίσης, στην ερευνητική δραστηριότητα του Κέντρου Μαρξιστικών Ερευνών (ΚΜΕ), στο τμήμα Ενέργειας, και με τη συμβολή του εκδόθηκαν τρία βιβλία από τις εκδόσεις της «Σύγχρονης Εποχής», τα οποία ανέλυαν την κατάσταση στη βιομηχανία, στην ενέργεια και στον ορυκτό πλούτο: «Το ενεργειακό

μας πρόβλημα», «Η ΔΕΗ για τα μονοπώλια ή για το λαό» και «Το φυσικό αέριο».

Κατά την περίοδο των κυβερνήσεων συνεργασίας (Κυβέρνηση Τζαννετάκη και Οικουμενική), όταν το κόμμα του ανέλαβε κυβερνητικές ευθύνες, διετέλεσε (1989-1990) Αντιπρόεδρος του Οργανισμού Οικονομικής Ανασυγκρότησης των Επιχειρήσεων

νική τάξη. Σήμερα η κατάσταση είναι πολύ άσχημη, υπάρχουν μεγάλες διαφορές μεταξύ των μηχανικών. Υπάρχει ο νέος μηχανικός που παίρνει 700 ευρώ, εργάζεται με μπλοκάκι και έχει και ντοκτορά, υπάρχουν οι μεσοαστοί μηχανικοί, αλλά και οι μεγαλοεργολάβοι. «Επομένως το ΤΕΕ είναι διαταξικό. Όμως, κατά τη γνώμη μου, θα έπρεπε όλες οι αποφάσεις που παίρνει, να βασίζονται στο τι συμφέρει τον ελληνικό λαό και την ανάπτυξη της χώρας. Αυτό πολλές φορές κατά την άποψη

του παραγκωνίζεται για διαφορετικούς λόγους».

Σημαντικό για τον Νίκο Μπατιστάτο είναι η απόφαση για τη μορφή ενέργειας που θα επιλεγεί, ανανεώσιμη ή συμβατική, να αποφασίζεται ύστερα από τεκμηριωμένη μελέτη και με γνώμονα πάντοτε το εθνικό συμφέρον:

«Δηλαδή να πω ένα παράδειγμα. Είναι το θέμα του φυσικού αερίου και του λιγνίτη. Τον λιγνίτη τον σταματήσαμε, αν και ακόμη και να πληρώνεις το πρόστιμο είναι λιγότερο το κόστος του από

το φυσικό αέριο. Το φυσικό αέριο είναι εισαγόμενο, το φυσικό αέριο θα ήταν πολύ πιο χρήσιμο να υποκαταστήσει ηλεκτρική ενέργεια στα σπίτια. Είναι άλλο πράγμα να έρθει και να το βάλουμε στην κουζίνα, είναι φθηνότερο, αποδοτικότερο, ρυπαίνει λιγότερο, ενώ κάθε άλλη χρήση του είναι βλακεία. Υπάρχει, επίσης, η περίπτωση των αιολικών πάρκων. Εγώ δεν λέω να μην μπουνέ αιολικά πάρκα. Τότε που ήμουν στη ΔΕΗ είχα πείσει τον Ξανθόπουλο να βάλουν αιολικά,

γιατί το αιολικό καταρχήν καλύπτει μόνο ενέργεια και όχι ισχύ. Δηλαδή, την ώρα που έχει ανάγκη τη μέγιστη ισχύ το δίκτυο, όταν δε φυσάει αέρας, δεν κάνει τίποτα. Θα πρέπει να υπάρχουν συμβατικά εργοστάσια, να υπάρχουν και αιολικά πάρκα. Τα αιολικά πάρκα υποκαθιστούν το πετρέλαιο, αλλά είχα βάλει ως όρο το κόστος της αιολικής να είναι λιγότερο από το κόστος του πετρελαίου, μόνο στα νησιά, πουθενά αλλού. Έτσι βάλουμε στα νησιά».

(ΟΟΑΕ) και μέλος του ΔΣ της ΛΑΡΚΟ, από όπου, όμως, παραιτήθηκε, διαφωνώντας με τις προωθούμενες πολιτικές και τις διάφορες παρεμβάσεις, όπως λέει. Διορίστηκε ακόμη μέλος του ΔΣ της ΔΕΗ (1989-1992), όπου η συμβολή του, λόγω της εμπειρίας και των ικανοτήτων του, ήταν σημαντική στην τότε προσπάθεια εκσυγχρονισμού της Δημόσιας Επιχείρησης Ηλεκτρισμού. Ως μέλος του ΔΣ είχε δικαίωμα βέτο και αποφασιστικό λόγο για όλες τις σημαντικές αποφάσεις της διοίκησης.

Συνεργάστηκε αρμονικά με τον τότε γενικό διευθυντή της ΔΕΗ και μετέπειτα Πρύτανη του ΕΜΠ, **Θεμιστοκλή Ξανθόπουλο**, «ένα τίμιο και ικανό στέλεχος, για την αποδοτική και διαφανή λειτουργία της επιχείρησης και την αξιοκρατική επιλογή των στελεχών» όπως τον περιγράφει.

Μετά το σχηματισμό αυτοδύναμης κυβέρνησης από τη ΝΔ, το 1990, με πρωθυπουργό τον Κωνσταντίνο Μητσotάκη, με απαίτηση του ίδιου του Ξανθόπουλου, ο Νίκος Μπατιστάτος παρέμεινε μέλος του ΔΣ της ΔΕΗ έως το 1992, όταν η διοίκηση της ΔΕΗ αναδιαρθρώνεται ριζικά και αντικαθίστανται όλα τα μέλη της.

Σπουδαίος ομιλητής, αλλά και επιδέξις συγγραφέας, ο Νίκος Μπατιστάτος, πάντα παρών στις δραστηριότητες του ΤΕΕ, συνέβαλε αποφασιστικά και διαχρονικά στην επεξεργασία και στην παρουσίαση των θέσεων για τα ενεργειακά ζητήματα. Ενδεικτικά, παρουσιάζουμε μερικούς τίτλους από παρεμβάσεις του, ατομικές ή στο πλαίσιο συλλογικών εργασιών:

- «Έρευνα για το τεχνολογικό και ερευνητικό επίπεδο της ελληνικής βιομηχανίας», σε μελέτη Ομάδας Εργασίας του ΤΕΕ, το 1977.
- «Υποδομή για την αξιοποίηση της πυρηνικής ενέργειας», σε μελέτη Ομάδας Εργασίας του ΤΕΕ, το 1980.
- «Θέσεις του ΤΕΕ στον τομέα της ενέργειας», στο Συνέδριο του ΤΕΕ για την Ανάπτυξη, το 1981.
- «Εισαγωγή λιθάνθρακα στην ενεργειακή μας οικονομία», στο διήμερο που οργάνωσε το ΤΕΕ για το λιθάνθρακα το 1984.
- Οργανωτική Επιτροπή στο τριήμερο «Εξοικονόμηση Ενέργειας», 26-28 Μαΐου 1987.
- «Συμπεράσματα της Διημερίδας του ΤΕΕ για τον Αχέλωο», το 1988.

Έγραψε

• «Σκέψεις για το μέλλον των προβληματικών επιχειρήσεων του ΟΑΕ», σε ημερίδα του ΤΕΕ για τις προβληματικές επιχειρήσεις, το 1990.

• «Τα πορίσματα του συνεδρίου για το ενεργειακό πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας», μαζί με την Κούλα Κότσιρα Δούκα, το Δημήτρη Πολυχρονόπουλο και τον Κώστα Στελακάτο, το 1980.

• «Τα αμυντικά εξοπλιστικά προγράμματα και ο ρόλος τους στη βιομηχανική ανάπτυξη», σε ομόνυμη ημερίδα, το 1997.

• «Ενεργειακές ανάγκες και στερεά καύσιμα», στο Προσυνέδριο «Ενέργεια 2002» του ΠΣΔΜΗ και του ΤΕΕ Δ. Μακεδονίας, το 2002.

• «Στρεβλή χρήση του καυσίμου εις βάρος του λαού», σε αφιέρωμα του ΕΔ για το φυσικό αέριο, το 2004.

• «Η βέλτιστη χρήση λιγνίτη και φυσικού αερίου προς όφελος της χώρας και του ελληνικού λαού», στην ημερίδα του ΤΕΕ «Λιγνίτης και φυσικό αέριο στην ηλεκτροπαραγωγή της χώρας», το 2005.

• «Η πορεία προς την κρίση και το δυϊσμό», συμμετοχή σε στρογγυλό τραπέζι στο πλαίσιο του Συνεδρίου του ΤΕΕ για τη Βιομηχανία, το 2006.

Για τα φωτοβολταϊκά

Είναι βέβαιο ότι ορισμένες ΑΠΕ παράγουν στη διάρκεια λειτουργίας τους την ενέργεια που καταναλώθηκε για την κατασκευή τους.

Αυτό το ερώτημα είναι καίριο για την αξιοποίηση ορισμένων ΑΠΕ (Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας), αφού εκτός από την οικονομική πλευρά, μπαίνει και το θέμα της προστασίας του περιβάλλοντος, γιατί αν η παραγόμενη ενέργεια στη διάρκεια της ζωής μιας εγκατάστασης ΑΠΕ δεν παράγει την ενέργεια που απαιτήθηκε για την κατασκευή της, τότε δεν υποκαθιστά άλλες ρυπογόνους μορφές παραγωγής ενέργειας, αλλά αντίθετα αυξάνει την ανάγκη παραγωγής ενέργειας με τις παραδοσιακές μορφές, αποτελεί σπατάλη ενέργειας. Η διερεύνηση αυτού του προβλήματος είναι αρκετά περίπλοκη, όμως για ορισμένες μορφές ΑΠΕ και συγκεκριμένα για τα φωτοβολταϊκά (Φ/Β), που και το κόστος παραγωγής κwh είναι πολύ υψηλό, μπορούμε να το προσεγγίσουμε.

(σε άρθρο του το 2004)